

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/181/2017
Identifikačné číslo spisu:	2112207836
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2112207836.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o medzičasom plnoletého: Q. W., nar. XX. januára XXXX a medzičasom plnoletú: C. W., nar. XX. mája XXXX, obaja bytom u matky a maloleté: Q. W., nar. X. januára XXXX, M. W., nar. XX. novembra XXXX, obe bytom u matky a zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, deti rodičov - otca: J.. T. W., bytom A. XX, C., zastúpený Mgr. Vladimírom Tomajom, advokátom so sídlom Hlavná 22, 917 01 Trnava a matky: V. Q. W., bytom A. XX, XXX XX C., o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 20 P 149/2012, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 4. apríla 2017 sp. zn. 26 CoP 41/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. júna 2016 č. k. 20 P 149/2012-423 uložil otcovi povinnosť zaplatiť nedoplatok na výživnom za obdobie od 1. marca 2012 do 27. februára 2014, a to na plnoletého Q. vo výške 3 412,- €, ktoré povolil otcovi zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach po 80,- € mesačne splatných vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám plnoletého Q., od právoplatnosti tohto rozhodnutia; na maloletú C. 2 492,- €, ktoré povolil otcovi zaplatiť v pravidelných splátkach po 60,- € mesačne splatných vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky maloletej a od 19. mája 2017 k rukám plnoletej C., od právoplatnosti tohto rozsudku; na maloletú Q. 1 552,- €, ktoré povolil otcovi zaplatiť v pravidelných splátkach po 35,- € mesačne splatných do 15. dňa v mesiaci k rukám matky plnoletej, od právoplatnosti tohto rozhodnutia a na maloletú M. 1 592,- €, ktoré povolil otcovi zaplatiť v pravidelných splátkach po 35,- € mesačne splatných vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky maloletej od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie rozhodoval o nedoplatku výživného otca na maloleté deti po tom, čo bol jeho skorší rozsudok z 15. júna 2015 č. k. 20 P 149/2012-356 v druhom výroku odvolacím súdom zrušený a vrátený. V tomto citovanom rozsudku súd prvej inštancie prvým výrokom uložil otcovi povinnosť platiť na výživu maloletých detí za obdobie od 1.

marca 2012 do 27. februára 2014 na Q. 170,- € mesačne, na C. 130,- € mesačne, na Q. a M. po 90,- € mesačne, s účinnosťou od právoplatnosti rozhodnutia. Druhý výrok v časti určenia zročného výživného bol v spojení s dvoma opravnými uzneseniami súdu prvej inštancie odvolacím súdom zrušený z dôvodu nepreskúmateľnosti odôvodnenia v tejto časti, lebo z neho nebolo zrejmé, akým spôsobom súd dospel k sumám zročného výživného, ani to, či a aké plnenie bolo poskytnuté otcom na výživné v inkriminovanom období. Predmetom tohto konania tak ostalo určenie súm nedoplatku výživného otca. Súd prvej inštancie tak vykonal dokazovanie na pojednávaní, prepočítal u všetkých maloletých detí výšku zročného výživného za rozhodné obdobie od 1. marca 2012 do 27. februára 2014. Uviedol, z čoho vychádzal pri výpočte nedoplatku. Súd prvej inštancie mal za to, že otec neunesol dôkazné bremeno za štyri sporné mesiace a pri určení vychádzal z účtu matky o platbách výživného pripísaných na ňu za uvedené obdobie.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie otca a matky rozsudkom zo 4. apríla 2017 sp. zn. 26 CoP 41/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a v odôvodnení sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody [§ 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Uviedol, že otec v odvolaní nenamietal výšku dlhu na zročnom výživnom, ale namietal samotné určenie jeho výšky, t. j. sumy, ktoré bol povinný platiť svojim deťom mesačne na výživnom za obdobie od 1. marca 2012 do 27. februára 2014. Podľa odvolacieho súdu je potrebné uviesť, že o výške mesačného výživného rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom z 15. júna 2015 č. k. 20 P 149/2012-356, ktorý bol potvrdený v časti určenia výživného za obdobie od 1. marca 2012 do 27. februára 2014 rozsudkom odvolacieho súdu z 29. februára 2016 (rozsudok v tejto časti určenia výživného nadobudol právoplatnosť 14. marca 2016), pričom rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený len v časti zročného výživného, t. j. jeho paušálnej výšky určenej výrokom súdu prvej inštancie u každého dieťaťa za obdobie od 1. marca 2012 do 27. februára 2014.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol dňa 19. júna 2017 dovolaním otec, pričom dôvodil súčasne ustanoveniami § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ OSP, vychádzajúc z obsahu cit. ustanovení, mal zrejme na mysli ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uviedol, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V súvislosti s dovolacím dôvodom odklonenia od ustálenej rozhodovacej praxe však neuviedol žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu. Argumenty pre podporu dovolacieho dôvodu, že vec je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne v dovolaní bližšie nešpecifikoval. Konštatoval, že podľa jeho názoru je súd povinný pri určovaní spätného výživného a určení výšky jeho nedoplatku vychádzať z výšky príjmov povinného rodiča v období, za ktoré sa toto spätné výživné priznáva a nie z výšky príjmov rodiča v čase neskoršom. Uviedol len rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje za ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, ktorou sa však odvolací súd neriadil a hoci mal podmienku podstatnej zmeny pomerov za preukázanú, nezohľadnil ju vo svojom rozhodnutí. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Z obsahu dovolania však vyplýva, že otec si uplatnil aj dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže v texte dovolania uvádza, že vzhľadom na absenciu akýchkoľvek rozhodnutí najvyššieho súdu v týchto a obdobných veciach je podľa neho, aj z pohľadu zachovania právnej istoty, potrebné, aby najvyšší súd sa touto otázkou zaoberal a zaujal stanovisko.

4. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, odbor sociálnych vecí a rodiny, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie o prípustnosti dovolania, prípadne o odvolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku ponecháva na rozhodnutí súdu.

5. Matka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že súdy správne postupovali a žiada dovolaniu nevyhovieť.

6. Medzičasom plholetý Q. W. vo vyjadrení k dovolaniu súhlasil s dovolaním otca a žiadal zrušiť rozsudok odvolacieho súdu.

7. Medzičasom plnoletá C. W. vo vyjadrení k dovolaniu žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu potvrdiť.
8. Konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom je mimosporovým konaním, ktoré je s účinnosťou od 1. júla 2016 upravené samostatne v ustanoveniach § 111 a nasl. zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) ako konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.
9. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak.
10. Podľa § 395 ods. 1 CMP platí, že ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Keďže § 396 CMP s dopadom na predmetnú vec „neustanovuje inak“, platí CMP aj na toto konanie.
11. Ustanovenie § 76 CMP vymedzuje prípady, v ktorých (v pôsobnosti tohto zákona) dovolanie prípustné nie je; neupravuje teda, kedy (v pôsobnosti tohto zákona) je dovolanie prípustné. Vzhľadom na to, že v danom prípade nejde o vec, na ktorú by sa vzťahoval § 76 CMP, bolo potrebné aplikovať § 2 CMP. Prípustnosť dovolania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.
12. Podľa § 77 CMP dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu.
13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 CSP), a to oprávnenou osobou, zastúpenou advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.
14. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).
15. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.
16. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti, čo platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.
17. Nadalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť

dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03).

18. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod [porovnaj tiež rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 (ďalej len „1 VCdo 2/2017“)].

21. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

22. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

23. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. V uvedenom dovolaní však otec spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 CSP dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

24. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď pri riešení právnej otázky sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení bolo povinnosťou dovolateľa konkrétne uviesť a vysvetliť, z čoho vyvodzuje danosť uvedeného dôvodu, teda demonštrovať inými rozhodnutiami odvolacieho súdu, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax v obdobných veciach, ako aj uviesť, v čom je rozdiel od rozhodnutia súdu v prejednávanej veci určenia výšky dlžného výživného a ako dovolací súd už rozhodol v iných obdobných veciach v minulosti. CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou

dovolatela, a nie dovolací súd. Nie je totiž možné argumentovať tým, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, bez toho aby dovolateľ poukázal na tie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré pre konkrétnu právnu otázku tvoria ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu nemožno považovať rozhodnutia krajského súdu vydané v podobnej veci.

24.1. Sama polemika s rozhodnutím dovolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 CSP.

24.2. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nie je dovolacím dôvodom spadajúcim pod ust. § 421 CSP. Ak teda dovolateľ mienil namietat' nedostatočné odôvodnenie rozsudku dovolacieho súdu ako tzv. vadu „zmätočnosti“ podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, mal tak v dovolaní výslovne uviesť. Navyše, rozhodnutiu dovolacieho súdu nemožno podľa názoru súdu dovolacieho vytknúť nedostatočné odôvodnenie, pretože v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s odôvodnením ktorého sa odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil, zodpovedá kritériám odôvodnenia rozsudku upraveným v ust. § 220 ods. 2 CSP.

25. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, nevymedzil označením rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rôzne názory, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

26. Dovolať, tak ako bolo vyššie uvedené, prípustnosť dovolania odôvodnil aj ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Poukázal na skutočnosť, že „nakolko do nadobudnutia účinnosti (1. júla 2016) zákona č. 160/2015 Z.z. (CSP) dovolanie proti rozhodnutiam vo veciach upravených zákonom o rodine nebolo prípustné (§ 238 ods. 4 zákona č. 99/1963 Z.z. - OSP), nemožno v tomto smere ešte hovoriť o akejsi „ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu“. Preto ako tvrdí, z dôvodu opatrnosti a právnej istoty argumentuje aj prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Nemožno podľa neho tvrdiť, že vzhľadom na absenciu stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý by rozhodoval o obdobnej veci by bola daná nemožnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Práve naopak, ide podľa neho „o tak dôležitú právnu otázku, ku ktorej je nepochybne dôležité, aby zaujal stanovisko aj Najvyšší súd SR.“ Podľa názoru dovolateľa je súd povinný pri určovaní spätného výživného a určení výšky jeho nedoplatku vychádzať z výšky príjmov povinného rodiča v období, za ktoré sa toto spätné výživné priznáva a nie z výšky príjmov povinného rodiča v čase neskoršom. Je podľa neho nemožné, aby vyživovacia povinnosť povinného rodiča predstavovala mesačne sumu 300,- €, hoci jeho celkové príjmy v danom období boli na úrovni 200,- €, resp. ešte nižšie vzhľadom na dlhodobé obdobie nezamestnanosti.

26.1. V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že dovolanie v tejto časti nemožno považovať za prípustné ani z hľadiska ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože táto otázka už bola v predchádzajúcom období dovolacím súdom riešená, napr. v rozhodnutí najvyššieho súdu z 26. januára 2012, kde dovolací súd v rozsudku sp. zn. 5 Cdo 217/2010 konštatoval, že „so zreteľom na § 154 ods. 1 O.s.p., podľa ktoreho je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, pri určovaní výšky výživného

a začiatku plnenia výživovej povinnosti voči maloleťmu dieťaťu prihladne na dobrovoľne uskutočnené plnenie. Plnenie výživného za minulé obdobie sa vyjadrí buď tak, že sa začiatok výživovej povinnosti primerane tomu posunie, alebo tak, že sa vycíslí výška dlhu (nedoplatku) za minulé obdobie pred rozhodnutím súdu. Pri rozhodovaní o výživnom treba vychádzať zo stavu, aký bol v jednotlivých časových úsekoch počas celého obdobia, za ktoré súd o výživnom rozhoduje. Zameskane výživné pre maloleť dieťa možno úspešne požadovať najviac za obdobie troch rokov späť odo dňa začatia súdneho konania; plnoleté dieťa môže takto požadovať výživné iba odo dňa začatia súdneho konania.“

26.2. Dovolací súd poukazuje v tejto súvislosti na skutočnosť, že v predmetnej veci výška výživného za sporné obdobie od 1. marca 2012 do 27. februára 2014 bola súdom prvej inštancie určená právoplatným rozsudkom z 15. júna 2015 č. k. 20 P 149/2012-356 a predmetom prejednávaneho konania ostalo len určenie súm nedoplatku výživného. Súd prvej inštancie rozsudkom z 8. júna 2016 č. k. 20 P 149/2012-423, ktorým určil výšku nedoplatku na výživnom (a rozsudok ktorý odvolací súd potvrdil), odôvodnil, akým spôsobom dospel k sumám zročného výživného, či a aké plnenie bolo poskytnuté otcom na výživné v inkriminovanom období, t. j. od 1. marca 2012 do 27. februára 2014, pričom vychádzal z právoplatne určeného výživného za toto obdobie.

26.3. Ako vyplýva z dovolania, otec namieta samotné určenie výšky, t. j. sumy, ktoré bol povinný platiť svojim deťom mesačne na výživnom za toto obdobie, čo však bolo predmetom skoršieho konania. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že výškou príjmov rodičov sa súdy zaoberali v konaní o určení bežného výživného. Skúmaním rovnakých podmienok aj pri určení dlhu na už určenom výživnom za rovnaké obdobie by išlo o prekážku rozsúdenej veci (res iudicata), ktorá nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb.

27. Vzhľadom na skutočnosť, že dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dovolanie otca podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

28. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 52 CMP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.